

Vally Voiculescu — Pepino

de
Nina Cassian

Dragă Vally,

Eu te-am cunoscut atunci, într-o cabină a Teatrului Național din Craiova, când mi-ai recitat „După melci”, această complicată poezie cu aparență de incantație infantilă și când m-ai făcut să tresar la forța ta de evocare și să mă înfior de spaima arătării „cu gușă de mătușă” și să mă frîng odată cu melcul încremenit de ger.

Și mirîndu-mă puțin că, poate datorită bonomiei trăsăturilor tale, s-a trecut cu vederea posibilitatea ta de a întui tragicul, te-am regăsit mai târziu, cu deosebire, în postura vitalității tale colorate de umor, pe care am iubit-o laolaltă cu spectatorii.

În sfîrșit, în Leonce și Lena, cred că am înregistrat unul din cele mai bune roluri din cariera ta, reîntîlnind calitățile tale de comunicare și farmec, pronunția ta de neconfundat, cu dulci vocale răsfățate, și acea spontaneitate irezistibilă care implică, evident, migala muncii tale.

Ne-am vorbit rareori, dar, de fiecare dată, „tîmbrul” zîmbetului tău a sunat curat și candid, încît mi-am spus că ești probabil unul din acei oameni lipsiți de facultatea de a face rău, și te-am îmbrățișat în gînd pentru această sublimă incapacitate. Și cred că nu mă înșel dacă te consider fericita deținătoare a unei perpetue copilării, a acelei disponibilități și purități străbătute de o undă de fecerie, care te ferește de desfigurări și de degradări.

Poate că-mi îngădui prea mult, pentru cît de puțin ne cunoaștem, dar jocul tău pe scenă mi te-a revelat astfel, și mi-a prilejuit această scurtă scrisoare în care, pentru prima oară, ți-am spus Tu.